

DÁVID FERENC UTOLSÓ IMÁJA

Csontig hatoló hidegben kuporgok
Déva vár redves falai között,
Már csak hálni jár belém a halhatatlan lélek.

Vedd füleidbe, Uram, kesergésem,
Nyomorúságomban ne taszíts el,
Légy nékem irgalmas gyámolom!

Ki másnak panaszolhatnám el sanyarú sorsom?
Te, aki mindeneket bölcsen igazgatsz,
Segítsd ellenségeimet, tudjanak ellenféllé nemesedni!

Értük esedezem hozzád, magunknak ezt kérem:
Bocsásd meg vétküket, ne állj bosszút értem!
Örök ellenségeskedéstől ments meg minket, kegyelmes Isten!

Ámen

„Szélrózsa”

HÍDÉPÍTÉS FULLADÁS NÉLKÜL

Örömet építnék hidat feléd.
Rád vár, hogy építsd a másik felét.

Ahhoz, hogy találkozhasson két ív,
Érezd! Valami innen oda hív.

Önfogoly lelked engedd szabadon,
Kalandozhasson ellenoldalon!

Attól lesz az épített híd szilárd,
Ha két ellenhang egymásért kiált.

Megfulladok a kontrolálatlan,
Zavariszapos szóáradatban!

Mindent te sem tudhatsz, nyilván én sem.
Osszuk meg e fél tudást egészen!

Mindenre kész válaszunk lehet-e?
Kérdezzünk inkább többet helyette!

S a felvállalt féligazság magból,
Igazság növény nő a híd alól.

„Szélrózsa”

A KÖLTŐ ÉS A NŐ

A költő mind jövőbe lát,
Álmokból épít palotát,
Valóság lesz utópiából.
József Attila s Aragon
Túllép a kocsmatávlaton,
Képzeletük lángja világol.

A női nem története
egy hosszú, fájdalmas rege,
De Éva (ugye) ezt megérdemelte.
Ő volt az első lázadó,
Ádámot bűnre csábító,
Az Úr haragját reánk vonó.

A költő női szemmel lát,
Bűvöli őt fű, fa, virág,
Múzsája örködik felette.
Szállnak mint lelkek szabadon,
Virágpáncélos oltalom,
S a dal szerelmük szép gyümölcse.

Bűnhődött századokon át,
Csendben viselt nehéz igát,
Elfogadva háttér szerepét.
Apjának vagyontárgya volt,
Urában társat nem kapott,
Kezén lábán hordta bilincset.

A költő égre nézve lát
Törvényeket és sok szabályt,
Melyek irányítják a sorsunk.
Fentről árad az irgalom,
Orkánnal terhes fuvalom,
Arra int, emberek maradjunk.

Új ezredévünk hajnalán
Nők sorsa változik talán,
Ha mind a két nem úgy akarja.
Ádám Évának társa lesz,
Együtt nevelnek gyereket,
S egyik sem lesz a másik rabja.

A költő tiszta szívvel lát
Férfiban, nőben ideált,
Korosztályokat békít össze.
József Attila s Aragon
Kísérjen, Ember, utadon,
S lobogjon női nemtőd selyme!

„Szélrózsa”

Hány fokos Isten lehelete, ami életben tart?

Velem vagy az utolsó napsugár ígéretében

Veled lesz, amit hajnalban elmarasztalok magamból

A szél hátán kelek útra, bőrré válok a viharnak, ami karon fog téged hazafelé

Oázisokban levedlett angyal szárnyak bűzét hoztam el

Te, megfordulsz, és a magány üdvözöl mosolyodban

Egymásba kapaszkodva, minden lábnyomban ott hagyunk egy ígéretet

Hogy holnap ismét hazatérek.

Befordítom fejembe a világot, a csupasz hátú visszazuhan az égbe

Nem voltam boldogabb soha

Ordítunk, amíg a kezek törik a folyó jegét

Ölelkezünk, amíg a bánat kicsorog az ujjainkból

Táncolunk, amíg a fény leesik a Földre

és nézzük egymást, amíg a kabócák sírnak

Így megy minden éjjel és minden

Ébredéssel csak vezeklek az új reggelnek.

JELIGE : " ROZMARING "

Haikuk

A csend a minden
Mi tesszük zajossá a
Mindennapokat

A szeretet az
Miért érdemes élni.
Te jól csinálod

Haiku.
Hiszem,
Hogy pontosan értem a
Jelentését is.

Látsz benne mindent?
Nem! Van az a pillanat,
Mit csak én látok.

Most, csak úgy:
A forró szelet
Hajnali ködök váltják.
Azért még élünk.

Zsuzsának:
A kabátból csak
A piros orrod látszik.
Szárnyad mégsem fagy.

Koszorút fontál
Hajad selyméből.
Táncol
A tavaszi szél.

Mosolyod, ami
Áthatolja lényemet,
Hárfa húron zeng.

A hit

Nem akarom látni arcodat,
Csak hallhassam a hangodat.
Érezzem jelenléted,
Kérhessem segítséged.
Mindig volt, van mitől félni,
De a hit átsegített és így jó élni.
Az élet kihívás hát vágjunk bele,
A hittel minden sikerül, éljünk hát vele.

Csoda

Ne aggódj, kedvesem veled van az Isten,
Pocakomban neked semmi aggodalmad nincsen.
Minden nap növekedj szépen,
S fentről vigyáz Ő ránk a mindenségben.
Csoda vagy te az élet csodája,
Mindnyájan így jövünk a világra.

Növekedj, édesem veled van az isten,
S pocakomban neked semmi aggodalmad nincsen.
Minden nap vigyáz rám, s velem együtt rád is.
Így van ez mióta csoda voltam én is.
Mióta megszülettem velem van az Isten,
S ha hiszed, ha nem veled is így lesz.

Növekedj, édesem veled van az Isten,
S pocakomban neked semmi aggodalmad nincsen.
Lehet, hogy nem hiszel bent a csodában,
De itt kint szeretettel várunk a világban.
Kíváncsiak vagyunk, milyen természet leszel,
S szeretetben nevelünk bármit is teszel.

Jelige: a hit csodája

Bartók

*Addig-addig bolyongtál
a szarvasok nyomában,
míg megtaláltad kulcsát
híres Zeneországna.
Beléptél és csodáltad
a természet hangjait,
fonográffal megpróbáltad
begyűjteni dalait.*

*A fából faragott királyfi is
táncot járt a hangokra,
a csillagok is felragyogtak
muzsikádat hallgatva.*

*Aszimmetrikus ritmusodra
száguld a gondolat,
tisztá források ringatják
pentaton dallamodat.*

Borsos Miklós

A természet csodáit
kertedben ápoltad,
formavilágod őrzi
a rügyet és indákat.
Márványba vésőkkel
lelket varázsoltál,
és a disszonanciákban is
harmóniát láttál.

A művészet szépségét
Aphrodite őrzi,
karcsú márványteste
fényárban tündöklük.

Zeneszó mellett
formáztad az anyagot, s
Orpheus lantjával
bűvölted a világot.

Ősi népzeneidet is
kőbe rejtetted,
a páva szobroddal
Bartókot tisztelted.

Mindketten tudátok
a művészet titkát:
szólni a világhoz, de a
legegyszerűbb formán.

Utat mutattatok
a tiszta forráshoz
és a szomjas vándort
ebből kínáltatok.

Pentaton dallammal
repül gondolatod,
kőbe és márványba
szellemet varázsolsz.

Brassaira emlékezve

Mikor elkísértek
utolsó utadra,
„a századtól búcsúztak”-
Mikó szavaival.
Hermann havasi gyopárt
küldött szíved fölé,
a füvészkerti fák is
Rólad emlékezvén.
Miközben ötezer
lépésedet jártad,
lested, hogy a toronyóra
pontos időt járja?
Egymagad kapaszkodtál
a tudás útjára,
Robinsonnal indultál s
vágytál új csodákra.
A zene varázsával
gyűjtötted erődet,
iránytűd az alaposság, és
fennén hirdetted:
„keveset, jól és lassan”

az új nemzedéknek,
Polihisztor voltál-
Jókai tudta már,
Erkelt is Te indítottad
a sikeres útján.
Hubay hegedült
a kórházi ágyadnál,
Bach chaconnját hallgatva
csillagokról álmodtál.
Az idő eljárt feletted,
mint a toronyóra,
az „estebéd” se vár már
rég otthonodban.
Turisták jönnek-mennek
a torockói völgyben,
anekdoták emlegetik
a különc öreget.
Századokon át
világít szellemed,
a tudás szépségét
oltva a szívekbe.

Nem címek hirdették
kiléted, nagyságod,
Doborjánban az üstökös
csakis neked lángolt.
Sejtette, hogy egyszer majd
Te is ragyogni fogsz
a zenei égbolton,és
fényed szétszórod
szerte a világon
és szülőházadban,
utat mutatva majd
a sok tanítványnak,
hogy generációk révén
még tovább vihessék
a zene üzenetét:
jóságát,szeretetét,
mire mindig vágyott
az egész emberiség.
Szerelmi gyöngyszemekből
mindig megálmodtad
saját tündérvilágodat,s azt
velünk is megosztottad.
Orpheusi varázslattal
hirdetted a szépet,
Thomán, Bartók, Kodály is
a Te utadon lépdelt.
Emberi példákból
nem is volt itt hiány,
mások zenéjét is
tarsolyodban hordád.
Elfelejtett Schubert dalok
újra megszólaltak,
erdő, mező,szökőkutak
mind rólad dúdoltak

Jóságod forrása
a mély vallásosság.
ha néha bántottak,
te akkor is jót adtál.
Tudtad, mily nagy
égi ajándékot kaptál,
ezért hűséggel szolgáltad
a zene birodalmát.
Az élet viharai
téged sem kíméltek,
de hited és a zenéd
lágyan átöleltek.
Zsoltárral sirattad
elhunyt gyermekeid;
polonais-be rejtetted
Chopin emlékeit,
és az üstökös,
mely jöttödet jelezte
lámpásként vezette
további életed.
Teleki Sándor
szavaival élve:
remeket teremteni
volt nagy tehetséged.
Fénylő napot álmodni,
homályos holdvilágot,
máskor meg orkánként
cikáztak ujjaid
zongorádon.
Mi most fejet hajtunk
a nagyságod előtt,
Akadémia, tér, utca
neveddel büszkélkedő.
Zenédet hallgatja
tanya és nagyváros,
erőt, hitet nyújtasz
a mai világnak.

(Munkácsy Mihály: Liszt)

Templomavatás

Mutasd meg a templomod,
És megmondom, ki vagy!
Légy büszke arra,
Mit két kezed alkotott,
És becsüld meg azt,
Amit a múlt ránk hagyott

A besütő Nap fénye
Árad szét a falakon
Másképp hangzik a szó,
Másképp zeng az ének
Az új falak között
A magasság Istenéhez

A hittel végzett munka
Az egy Isten ajándéka
Ne szólj, már látom,
Már tudom, hogy ki vagy
Ez a te templomod, amire
Én is büszke vagyok

Ha majd egy cél vezet
Minden embert és egy akarat,
Ha az érdekek felett
Törvényt ül majd a szeretet,
Megújul minden templom
Utódaink keze alatt!

Az eszem

Kinyújtott kezemmel
Fogom meg a kezedet,
Kihagyó eszemmel
Követem a Tiedet,
Tétova léptekkel
Keresem a helyemet,
Csak el ne felejtsem
Egyszer majd a nevemet

Rohanó idővel
Rovom még a köröket,
Fülemet hegyezve
Forgatom a szememet,
Amerre csak nézek
Egyirányba lassan,
Recsegve forgatja
Fejemet a nyakam

Egyre kevésbé hallom
Amit a fülembé súgnak,
A kertben a virágok
És az esti harangok,
A szájról olvasókat
Figyelem magamban
Amit hangtalan jelekkel
Csendben mutogatnak

A fák egyhelyben állnak
És nem nőnek az évig,
Mégis tudják, mikor van
A virágzás ideje,
A termés mikor érik,
Minden magát idézi,
Csak az ember nem tudja
Magát ésszel felérni

Körbe nézve őrizem
A megmaradt eszemet,
Mentem az elment után
Egy darabig előre,
Mert eltűnt a ködben
Nem tudom, hogy merre,
De aki megtalálta,
Biztosan zseni lett tőle!

Március 9.

Semmi sem hozott örömet,
Amíg nem jöttél felém,
Sokáig vártam jöttödet,
Mire egymás felé fújt
Kettőnket a téli szél.

Hatvan évesen eszmélve újra,
Örök emlék marad a pillanat,
Mikor azon a téli reggelen,
A szemünk egyszerre mondta
Egymásnak, hogy maradj velem!

Amikor hozzám érkeztél
Köröttünk virágzott a tavasz,
Nem kellett ahhoz sok beszéd,
Mikor kezemet nyújtottam,
Kezedet adtad kezemért.

Jó lenne újra együtt látni
Még sokszor a játszótársakat,
Keresni a régi arcokat,
Beszélgetni, táncolni azzal,
Aki a parketten marad!

Ezután is minden reggel
Velünk legyen gazdagabb,
Átölelve egymás derekát
Várjuk, hogy mikor jönnek már
Köszönteni az unokák!

Jó lenne még sokszor
Egymástól újra hallani,
Amit akkor márciusban
Csak nekünk lehetett
Egymásnak mondani!

Azóta is minden évben,
Az eljövendő esztendőkre
Most is csak azt üzenem,
Amit először akkor tettem,
Amikor megkértem a kezedet:

Együtt lépünk fel
Minden új küszöbre,
És legyünk egymás mellett
Minden boldog napon
Még sokszor felköszöntve!

Pillangóhátás

Lélekpillangó

elrepit lelkem zápu-
ját - megborítós...

febben a szívny és
rebben a lelkem, rozilit
& befogadja...

Táplálékaim

fogyva. Megszerttem már
ahogy hangozik.

Rád hangoz lelkem
virágait szimostól -
kesered Te tovább...